

Poslední svědci

Světlana Alexijevičová

Sólo pro dětský hlas

PISTORIUS & OLŠANSKÁ

— Světlana Alexijevičová

Poslední svědci

S v ě t l a n a A l e x i j e v i č o v á

Poslední svědci

Sólo pro dětský hlas

Z ruštiny přeložil Libor Dvořák

Pistorius & Olšanská
Příbram 2018

Tato kniha vyšla s podporou Nadace Michaila Prochorova v rámci programu TRANSCRIPT podporujícího vydávání překladů ruské literatury.
Издание осуществлено при участии Программы поддержки переводов русской литературы TRANSCRIPT Фонда Михаила Прохорова.

© Světlana Alexijevičová, 2018
Translation © Libor Dvořák, 2018

ISBN 978-80-7579-041-5 (PDF)
ISBN 978-80-7579-038-5 (tištěná kniha)

Místo předmluvy

...jeden citát

V letech Velké vlastenecké války (1941–1945) zahynuly miliony sovětských dětí – Rusové, Bělorusové, Ukrajinci, Židé, Tataři, Lotyši, Romové, Kazaši, Uzbeci, Arméni, Tádžici...

Časopis Družba narodov, 5/1985

...a jedna otázka ruského klasika

Dostojevskij kdysi položil otázku: Dá se ospravedlnit mír, naše štěstí, a dokonce věčná harmonie, pokud je ve jménu pevnějších základů toho všeho zapotřebí jediné jediné slzy nevinného dítěte? A sám si hned odpověděl: Za tu slzu nestojí jediný projev pokroku, jediná revoluce. Ani jediná válka.

Vždy bude mít větší váhu.

Ta jedna jediná slza...

Bál se ohlídnout...

Žeňa Belkevičová, 6 let, dnes dělnice

Psal se červen jedenáctýřicátého...

Mám to v hlavě dodnes. Byla jsem tenkrát úplně malá, ale zapamatovala jsem si všechno...

Poslední mou vzpomínkou z mírového života je pohádka, co mi mamka četla před spaním. Má milovaná, o zlatý rybce. Vždycky jsem si zlatý rybce taky o něco řekla: „Zlatá rybko... Milá moje zlatá rybko...“

Sestřička ji taky žádala, ale jinak: „Na mé přání, na štíci přikázání!“ Třeba abysme jeli na prázdniny k babičce, a taťka aby jel s náma. Býval vždycky tak veselej!

Ráno jsem se vzbudila hrůzou, hrůzou z neznámých zvuků...

Taťka s mamkou si mysleli, že spíme, ale já ležela vedle sestry a spánek jen předstírala. A tak jsem viděla, jak taťka mamku moc a moc líbá, jak jí líbá tváře i ruce, a hrozně jsem se tomu divila, protože takhle ji ještě nikdy nelíbal. Pak se vzali za ruce a vyšli ven: běžela jsem k oknu a viděla, jak se mamka taťkovi pověsila kolem krku a nechtěla ho pustit. On ji odstrčil a rozběhl se, jenže ona ho dohnala, zase se na něj pověsila a něco volala. Tak jsem se taky rozkřičela: „Tati! Tati!“

Pak se probudila sestřička a bráška Vasja; když sestra zjistila, že brečím, taky začala křičet: „Tati!“ Všichni jsme vyběhli před dům a zaječeli: „Tatínku!“ Jakmile nás uslyšel – to si pamatuju jako dneska –, zakryl si obličej rukama a spěchal dál, vlastně spíš utíkal. Bál se ohlídnout.

Slunce mi svítilo do tváře. Bylo tak teplo... Ještě dnes nemůžu uvěřit, že otec ten den odcházel do války. Byla jsem úplně malinká, ale řekla bych, že jsem si jasně uvědomovala, že ho vidím naposled. Že se s ním už nikdy nesetkám. Byla jsem úplně malinká, úplně...

A v paměti se mi navždycky uhnízdilo, že válka – to je, když najednou zmizí tatínek...

Dál si pamatuju černou oblohu a černý letadlo. Hned vedle silnice ležela naše maminka s rozhozenýma rukama. Prosili jsme ji, aby vstala, jenže ona nic. Vojáci maminku zabalili do celty a hned na místě pochovali do písku. My stáli kolem a křičeli: „Nezahrabávejte naši mamku do jámy. Za chvílku vstane a půjde dál.“ Po tom písku lezli velký brouci... Vůbec jsem si neuměla představit, že maminka teď bude žít v podzemí s nima. Jak ji pak najdem, jak se s ní setkáme? A kdo to napíše našemu tatškovi?

Kdosi z vojáků se mě zeptal: „Jak se jmenuješ, holčičko?“ Jenže já to najednou zapoměla. „A čím jsi, holčičko? Jak se jmenuje maminka?“ To jsem si taky nedokázala vybavit... Vedle mamčina kopečku hlíny jsme seděli až do noci, dokud se nás někdo neujal a neposadil nás na povoz. Na tom už bylo plno dětí. Vezl nás nějaký děda, co cestou nakládal všechny děti. Nakonec jsme přijeli do vesnice, kde si nás rozebrali cizí lidi a vzali si nás k sobě domů.

Dlouho jsem vůbec nemluvila. Jen jsem se dívala kolem.

Pak si vybavuju léto. Horko. Cizí paní mě hladí. Začala jsem plakat. A taky mluvit... Vyprávět o mamince a tatínkovi. Jak od nás tatínek utíkal a ani se neohlídnul... A jak maminka ležela... Jak po písku lezli brouci...

Ta paní mě hladila po vlasech – a já si uvědomila, jak je podobná mamince...

Má první a poslední cigareta...

Gena Juškevič, 12 let, dnes novinář

Bylo ráno prvního dne války...

Všude slunečno. A nezvyklé ticho. Nepochopitelné mlčení.

Naše sousedka, která měla za manžela vojáka, vyšla na dvůr celá usazená. Něco šeptla mamince, ale gestem naznačila, aby si to nechala pro sebe. O tom, co se stalo, nikdo nechtěl mluvit – báli se to říct dokonce i tehdy, když to přesně věděli, protože jim to někdo stačil sdělit. Jenže oni se báli, aby nevypadali jako provokatéři. Jako panikáři. Protože to bylo ještě děsivější než válka. Báli se... Jenže to vím až dnes... Fakt je, že zprvu tomu vlastně nikdo nevěřil: Co vás nemá?! Naše armáda je na hranicích a naši vůdci v Kremlu! Naše země je spolehlivě ochráněná a nepřítel se do ní nedostane! Což jsem si myslel tehdy, byl jsem pionýr.

Ladili jsme rádio a čekali na Stalinův projev. Potřebovali jsme slyšet jeho hlas. Stalin ale mlčel. Pak vystoupil Molotov a všichni mu naslouchali. To on první vyřkl slovo „válka“. Jenže tomu stejně ještě nikdo nevěřil. Kde je Stalin?

Na město zaútočila letadla, desítky neznámých letadel. S kříži. Zakryla celé nebe, zakryla slunce. Hrůza! A začaly se sypat bomby... Výbuchy bylo slyšet pořád. A taky rachot. To všechno se odehrávalo jako ve snu. Vypadalo to neskutečně. Už jsem byl docela velký, a tak jsem si zapamatoval své tehdejší pocity. Strach, který se rozlezl po celém těle. Do všech slov. Do všech myšlenek. Vyběhli jsme z domu a ulicemi někam prchali... Měl jsem takový dojem, že už tu žádné město není, jen zříceniny. A dým. A oheň. Někdo vyhrkl: Musíme utíkat na hřbitov, protože ten bombardovat nebudou. Proč házet bomby na mrtvé? V naší čtvrti byl velký židovský hřbitov, zarostlý starými stromy. A tam se taky všichni vrhli, tisíce lidí. Objímali náhrobky, schovávali se za nimi.

Tam jsme s matkou strávili celou noc. Nikdo kolem ani jednou nepronesl slovo „válka“, odevšud se ozývalo jen „provokace“. To

opakovali všichni. Mluvílo se výhradně o tom, že naše vojska co nevidět přejdou do protiofenzivy. Protože Stalin už vydal rozkaz. A všichni tomu věřili.

Jenže místo toho jen celou noc houkaly tovární sirény po okrajích Minsku...

A byli tu první mrtví... Já jako prvního uviděl zabitého koně... A hned pak zabitou ženu... To mě překvapilo, myslel jsem si, že ve válkách se zabíjejí jen muži.

Ráno jsem se probudil... Chtěl jsem hned vyskočit, ale uvědomil jsem si, že je válka, a tak jsem oči zase zavřel. Něčemu takovému se nechtělo věřit.

Palba v ulicích ustala. Všude ticho. To trvalo několik dní. Pak se ale všechno dalo do pohybu... Ulicí kupříkladu běžel bílý člověk, bílý od hlavy až k patě. Celý od mouky – a přes rameno nesl velký pytel. A za ním další. Tomu z kapes padají plechové konzervy a další drží v rukou. Jiný má bonbony. Nebo balíčky tabáku... Kdosi zase v náruči nesl čepici plnou cukru. Nebo kastrol s cukrem... To se nedá popsat! Jeden se zmocnil role látky, jiný si modrý kartoun omotal rovnou kolem těla. Nebo červený... Bylo to až komické, ale nikdo se nesmál. To vybombardovali velkoobchodní sklad s potravinami a textilní obchod nedaleko našeho domu... A lidi se vrhli na vše, co zůstalo neporušené. V cukrovaru několik lidí utonulo v nádržích s melasou. Hrůza! Celé město chroupalo slunečnicová semínka, taky ze zničeného skladu. Na vlastní oči jsem viděl ženu, která se přihnala k obchodu, a protože s sebou nic neměla, ani pytel, ani tašku, tak si stáhla kombiné a rajtky, nacpala to všechno pohankou a vlekla pryč. Nevím proč, ale nikdo ani nehlesl. Všichni byli zticha.

Než jsem přivolal maminku, zbyla jen hořčice, žluté kelímky s hořčicí. „Nic tu neber!“ zapřísahala mě. Později se mi přiznala, že se styděla, protože mě celý život učila něčemu přesně opačnému. Jenže i když jsme později byli hladý a tohle jsme si vybavili, stejně jsme nelitovali. Taková byla moje maminka.

A ve městě zatím... Ulicemi se v naprostém klidu procházeli němečtí vojáci. Všechno si natáčeli filmovými kamerami. A smáli se. Před válkou jsme měli jednu takovou oblíbenou zábavu – kreslili jsme si Němce. S obrovskými zuby, s tesáky. A teď jsme je měli přímo tady, mladé a hezké... S úhlednými granáty, zastrkanými za pevné holeně vysokých vojenských bot. A s foukacími harmonikami, na které hráli. Někteří dokonce zkoušeli flirtovat s našimi děvčaty.

Kolem vleče starý Němec nějakou truhlu. Je těžká. Tak na mě křikne, abych mu pomohl. Truhla měla dvě rukojeti, takže to šlo snadno. Když jsme ji donesli na místo, Němec mě poplácal po rameni a vytáhl z kapsy krabičku cigaret: „Na, kluku, tady máš za odměnu.“

Přišel jsem domů. Už jsem se nemohl dočkat, a tak jsem se usadil v kuchyni a zapálil si. Jenže jsem nezaslechl klapnutí dveří, když se vrátila maminka:

„Ty kouříš?“

„Nojo...“

„A co je to za cigarety?“

„To jsou německý.“

„Tak ty kouříš, a ještě ke všemu nepřátelský cigarety? Tomu já říkám vlastizrada!“

Byla to zkrátka první a poslední cigareta mého života.

Jednou večer se matka posadila vedle mě:

„Nemůžu se s tím smířit, že jsou tady. Rozumíš mi?“

Chtěla bojovat, už od prvních dnů. Rozhodli jsme se hledat nějakou ilegální organizaci, protože jsme nepochybovali, že tu nějaká je. Ani na okamžik jsme nezapochoybovali.

„Mám tě ze všech na světě nejradši,“ řekla mi. „Ale snad to všechno chápeš. Opuštíš mi, kdyby se něco stalo?“

Zamiloval jsem se do své maminky a dál už ji poslouchal na slovo. A tak to zůstalo po celý život.

Babička se modlila... Prosila o návrat mé duše...

Nataša Goliková, 5 let, dnes korektorka

Naučila jsem se modlit... Často si vybavuju, jak jsem se za války naučila modlit.

Když přede mnou, pětiletou holkou, někdo řekl „válna“, pochopitelně jsem si neuměla nic představit. A taky jsem se ničeho nebála. Jenže ze strachu, právě ze strachu, jsem usnula. A spala dva dny. Dva dny jsem ležela jako hadrová panenka. Všichni si mysleli, že jsem umřela. Maminka plakala a babička se modlila. Modlila se dva dny a dvě noci.

První, co si pamatuju z toho, když jsem zase otevřela oči, je světlo. Jasně světlo, až oslnivé. Až mě z něj zabořelo v očích. Pak jsem zaslechla nějaký hlas a pochopila, že je babiččin. Babička stála před ikonou a modlila se. „Babi... Babi!“ zavolala jsem na ni. Ani se neotočila – nedokázala uvěřit, že jsem to já a volám na ni... To už jsem byla vzhůru, s otevřenýma očima...

Později jsem se jí ptala:

„A za co ses modlila, když jsem umírala?“

„No prosila jsem Boha, aby se tvá duše vrátila.“

Rok nato babička umřela. To už jsem se uměla modlit a taky jsem prosila o návrat její duše.

Jenže ta se nevrátila.

Ležely růžové na uhlicích...

Káťa Korotajevová, 13 let, dnes vodohospodářská inženýrka

Budu vám vyprávět o vůni – jak voní válka...

Těsně před válkou jsem vyšla šestou třídu. Ve škole to tenkrát chodilo tak, že počínaje šestou třídou všichni skládali zkoušky. Až jsme za sebou měli i poslední. Bylo to v červnu, a květen i červen toho roku byly chladné. Zatímco v jiných letech kvete u nás šeřík někdy v máji, tentokrát rozkvetl až v půlce června. Proto mi začátek války splývá s vůní šeříku. A střemchy. Tyhle dva keře mi vždy zavoní válkou...

Žili jsme v Minsku, kde jsem se narodila. Otec byl vojenský kapelník. Chodívala jsem s ním na přehlídky. Měla jsem ještě dva starší bratry, takže jako benjamínka rodiny a ještě ke všemu holčičku mě všichni milovali a rozmazlovali.

Před sebou jsme měli léto, prázdniny. Moc jsem se těšila. Hodně jsem sportovala a chodila plavat do bazénu v Domě Rudé armády. Všichni mi záviděli, dokonce i kluci ve třídě mi to plavání záviděli. A já se naparovala, jak tenhle sport umím. V neděli dvaadvacátého mělo být slavnostně otevřeno Komsomolské jezero. Bylo umělé a stavělo se dlouho, i naše škola tam chodila na brigády. Chystala jsem se, že do něj skočím jako jedna z prvních – a aby taky ne!

Ráno se u nás doma vždycky kupovaly čerstvé housky – a chodit pro ně byla moje povinnost. Cestou jsem potkala kamarádku a ta mi řekla, že začala válka. V naší ulici bylo hodně zahrad a domky tonuly v zeleni. Tak jsem si pomyslela: Jaká válka? Co to mele?

Doma už otec roztápěl samovar. Než jsem stačila cokoli říct, začali se sbíhat sousedé a všichni měli na rtech jediné slovo: „Válka! Válka!“ Nazítří v sedm ráno už starší bratr dostal povolávací rozkaz. Během dne si zaběhl do práce, kde mu vyplatili mzdu. S těmi penězi přišel domů a povídá mamince: „Jdu na frontu, takže já nic nepotřebuju. Vem si ty peníze a pořiďte Kátě nověj kabát.“ Po prázdninách jsem měla jít už do sedmé třídy a těšila jsem se, že si

nechám ušít kabát z kvalitní vlněné látky, zdobený perziánovým límcem. A on to dobře věděl.

Dodneška si pamatuju, že když odcházel na frontu, dostala jsem od něj ty peníze. Přitom jsme žili skromně a v rodinném rozpočtu věčně zalepovali nějaké díry. Maminka by mi ale ten kabát stejně ušít nechala, když o to bratr tolik stál. Jenže to už se nestihlo.

Na Minsk začaly padat bomby. Přestěhovaly jsme se i s mámou do kamenného sklepa k sousedům. Měla jsem svou oblíbenou kočku, dosti divokou, i když dál než na dvůr nikdy nešla; ale jakmile začaly nálety a já běžela do sklepa k sousedům, utíkala za mnou. Odháněla jsem ji: „Běž domů!“, jenže stejně neposlechla. Taky se bála zůstat sama. Když padaly německé bomby, vzduchem to jen zvonilo a vylo. Byla jsem velmi muzikální a o to víc to na mě působilo, myslím ty zvuky... Děsilo mě to natolik, že se mi až potily dlaně. Ve sklepě se s námi ukrýval i čtyřletý sousedovic kluk. Neplakal, jenom nepřírozeně kulil oči.

Zpočátku hořely jednotlivé domy, ale postupně se oheň přenesl na celé město. Člověk se do ohně, do plamenů dívá rád, jenže teď se to na nás hrnulo ze všech stran a ulice i nebe zahalil dým. Jen místy dýmem prorážela nepřírozená zář silného ohně... Vybavuju si tři otevřená okna v jakémsi dřevěném domě a na parapetech nádherné kaktusy. Lidi už nikde, jen ty kaktusy klidně kvetou dál... Až jsem z toho měla pocit, že nevidím červené květy, ale plameny. Že ty květiny hoří...

Pak jsme z města prchly.

Cestou nás lidé po vesnicích krmili chlebem a mlékem, jinak už nic neměli. A my byly bez peněz. Já si z domova vyrazila se šátečkem na hlavě, kdežto maminka si nevím proč natáhla zimní kabát a na nohy obula střevíčky na vysokých podpatcích. Jídlo jsme dostávaly jen tak zadarmo, o nějakých penězích nikdo ani necekl. Běženci se valili jako řeka.

Pak ale někdo dorazil se zprávou, že cestu před námi zablokovaly německé motocykly. A tak jsme stejnými vesnicemi, kolem

stejných tetiček s krajáči mléka prchaly zase zpátky. Až jsme znovu doběhly do naší ulice... Ještě před několika dny se tu všechno zelenalo a všechno kvetlo, zato teď byla úplně vypálená. Dokonce ani po staletých lipách nezbylo nic. Shořelo všechno a zbyl jen žlutý písek. Někam zmizela dokonce i černozem, ze které tu všechno rostlo, zbyl jen ten svítivě žlutý písek. Jedině písek. Jako byste stáli nad čerstvě vykopaným hrobem...

Zbyly jen domovní pece, z toho strašlivého žáru celé bílé. Jinak tu nebylo nic, čeho by se pohled mohl chytit. Shořela celá ulice – i dědečkové a babičky a s nimi plno malých dětí, protože ti s ostatními neutekli: všichni jsme si říkali, že ty Němci nechají na pokoji. Oheň ale neušetřil nikoho. Když jste někde zahlédli zčernalou mrtvolu, znamenalo to, že tu uhořel starý člověk. Kdežto jakmile jste někde zaznamenali malý růžový uzlíček, bylo to dítě. Ležely růžové na uhlících...

Maminka si sundala šátek a zavázala mi oči. Takhle jsme došly až k našemu domu, či spíš k místu, kde ještě před několika dny stál. Teď tu nebyl a vítala nás jen kočka, naše kočka, která to jako zázrakem přežila. Přitiskla se ke mně a ani se nepohnula. Nikdo ze sebe nedostal hlásku, ani ta kočka nemňoukala. Celých několik dní byla zticha. Oněměly jsme všechny.

První fašisty jsem uviděla... vlastně neviděla, ale uslyšela, jak jejich okované boty hlasitě duní po naší dlažbě. A já měla pocit, že to musí bolet i zem, když po ní takhle dusají.

A jak přitom ten rok nádherně kvetl šerík... A střemcha jak kvetla...

Jenže maminku chci stejně...

Zina Kosjaková, 8 let, dnes kadeřnice

Skončila první třída...

Vyšla jsem z ní v květnu jedenačtyřicátého a rodiče mě odvezli do pionýrského tábora Haradyšče nedaleko Minska. Přijela jsem tam, jednou jsem se stihla vykoupat, ale dva dny nato přišla válka. Posadili nás na vlak a vezli pryč. Pak přiletěly německý letadla a my všichni křičeli „hurá!“. Že šlo o cizí letadla, jsme nechápali – dokud nezačaly padat bomby... Pak všechny barvy zmizely, nadobro. Prvně zaznělo slovo „smrt“, a i když jsme mu nerozuměli, už neutichlo. A mamka s taťkou přitom nikde.

Když jsme z tábora odjížděli, každému něco nasypali do povlaku na polštář: někomu kroupy, někomu cukr... Svůj díl dostali i ty nejmenší, neošidili nikoho. Dospělí chtěli na cestu vzít co největší zásoby a hlídali je pak jako oko v hlavě. Jenže v našem vlaku bylo i plno raněných vojáků. Sténali, muselo je to tak bolet, že se člověku chtělo jim dát všechno jídlo. Říkali jsme tomu „nakrmit taťky“. Tak jsme říkali všem vojákům.

Dověděli jsme se, že Minsk vyhořel, celý město, že už jsou tam všude Němci a my že jedem do týlu. Že jedeme tam, kde žádná válka není.

Jeli jsme přes měsíc. Vždycky nás poslali do nějakýho města, jenže když jsme tam dorazili, ukázalo se, že musíme dál, protože Němci už jsou blízko. Takhle jsme dojeli až do Mordvinska.

Bylo to krásný místo, všude tu stály chrámy. Domy nízký, zato chrámy vysoký. Spát jsme neměli kde a ukládali nás jen tak na slámu. Pak přišla zima – a my měli jeden pár bot na čtyři děti. A pak přišel hlad. Nehladověl přitom jen náš domov, ale všichni kolem nás, protože všechny potraviny šly na frontu. V děcáku tehdy žilo na dvě stě padesát dětí: jednou nás zavolali na oběd, jenže jíst nebylo co. V jídelně už seděly všechny vychovatelky i ředitel, dívaj se na nás a oči maj celý usazený. Měli jsme tehdy koně Majku. Byl

starej a moc hodnej, tahal vůz s vodou. No a další den Majku porazili. Dostali jsme každej kousek Majky v horký vodě... Dlouho to před náma tajili, protože se báli, že bysme to nejedli... To teda ne, ani za nic! Byl to jedinej kůň v celým děcáku. A k tomu dva hladový kocouři, úplný kostřičky! Ještě štěstí, že jsou tak vyzábělý, říkali jsme si, aspoň je nebudeme muset jíst. Ale k jídlu nebylo vůbec nic.

Břicha jsme měli celý nafouklý – třeba já byla klidně schopná sníst kýbl polívky, protože kromě vody v ní nebylo nic. Takže ať mi nalili, kolik chtěli, spořádala jsem všechno. Zachránila nás matka příroda, byli jsme jako dobyteček. Na jaře kolem domova na několik kilometrů daleko neobrostl listím ani jeden strom, protože jsme snědli všechny pupence, a často dokonce ohryzali i mladou kůru... Pak nám rozdali vařáky, my si v nich nadělali velký kapsy a v těch nosili trávu, kterou jsme žvýkali. Léto nás vždycky zachránilo, ale zima byla hrozná. Malý děti, a bylo nás asi čtyřicet, ubytovali zvlášť. V noci se od nás ozýval řev – všichni volali maminku a tatínka. Vychovatelé a učitelé se snažili slovo „máma“ před námi vůbec neužívat. Vyprávěli nám takový pohádky a vybírali takový knížky, aby tam žádná máma nebyla. A když to někdo náhodou přece jen vyslovil, strhl se brekot. Bezúspěšnej brekot.

Ve škole jsem znovu chodila do první třídy: tu už jsem sice vychodila, a s diplomem, ale když jsem přišla do děcáku a zeptali se nás, kdo má před sebou reparát, tak jsem se přihlásila, protože jsem si myslela, že reparát je právě ten diplom. Ve třetí třídě jsem z děcáku utekla a šla hledat mámu. No a pak mě hladovou a úplně vysílenou našel v lese děda Bolšakov. Jakmile zjistil, že jsem z děcáku, hned si mě vzal s sebou domů. Žili s babičkou sami dva. Trochu jsem se u nich sebrala a začala pomáhat v hospodářství – žala jsem trávu, plela brambory, prostě všechno... K jídlu jsme mívali chleba, ale jakej. Strašně hořkej a mouka v něm nebyla skoro žádná. Do těsta se semlelo všechno, co zrovna přišlo pod ruku – lebeda, ořechovej květ, brambory. Při pohledu na mladou trávu

jsem neklidná ještě dneska a jím hodně chleba. A ne a ne se ho nasytit – už desítky let...

Pamatuju si toho hodně, opravdu hodně...

Třeba pološílenou malou holčičku, která si vlezla k někomu do zahrady, našla si myší díru a tam pak číhala na myš. Takovej měla hlad. Pamatuju si její tvář, a dokonce i šatičky, co měla na sobě. Jednou jsem za ní šla a ona mi to... všechno řekla... O tý myši... Tak jsme si sedly k díře a čekaly tam spolu...

Celou válku jsem se těšila, že až skončí, zapřáhneme s dědou koně a pojedeme hledat maminku. V domě se pořád stavovali lidi, co se vraceli z evakuace, a já se všech ptala, jestli někde nepotkali mou mámu. Bylo jich opravdu hodně, tolik, že v každém domě stál na kamnech litiňák s vařenýma kopřivama. Aby pro ty lidi bylo aspoň sousto něčeho teplýho. Jinak nebylo co nabídnout, ale litiňák s vývarem z kopřiv jste našli v každém domě... To vím moc dobře, však jsem ty kopřivy sama trhala.

Pak válka skončila... Čekala jsem den, dva – ale nikdo si pro mě nepřišel. Ani mamka, ani taťka, o kterým jsem věděla, že je na frontě. Takhle jsem čekala dva týdny, dýl jsem to nevydržela. Vlezla jsem si do nějakýho vlaku pod lavici a jela. Kam? To jsem nevěděla. Myslela jsem si (však jsem taky pořád byla ještě dítě), že všechny vlaky jedou do Minska. A tam že na mě čeká maminka! A pak přijede i táta, jako hrdina! Prsa samý řády a medaile!

Ztratili se beze stopy při náletu. Sousedí mi pak řekli, že se mě oba vypravili hledat. Utíkali na nádraží.

Je mi už jednapadesát a mám svý vlastní děti. Jenže maminku chci stejně...